

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VI. Eadem uberiùs explicantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

5. Non murmurans, nec vindictam clamans.

Math. c. 5. vers. 44.

6. Igne ferius urente, quam qui tres Hebræos aduulsi, operata.

7. In irato mari tot cruciatuum iaceculsa.

Ahor. cap. 2. vers. 13.

Quomodo omnes cruciatuus à Christo perpeffi ad Dei voluntatem referantur.

8. Constantia incredibili prædita.

V. Stabat, & non murmurabat, neminem accusabat, vindictam non clamabat, nihil querulæ vocis jactabat, neminem vel verbulo violabat, nullum nec minimum impatientiæ signum edebat, sed nec Deum rogabat, ut ignis cælo rueret, terra deliiceret, mare facinorosos forberet. Nôrat ex lege filii, non tantum diligere inimicos, sed iis etiam benefacere, & pro persequentibus & calumniantibus orare. Nôrat, divinæ Providentiæ omnia esse committenda.

VI. Stabat, sed si dolores stantis consideremus, stabat in igne sævius urente, quam qui tres Hebræos juvenes operuit, aut qui Laurentium, Polycarpum, Olympium, Fructuosum, Angurium, Eulogium, Abibum, Gallicum, torque alios generosos Martyres ulli; aut qui Apoloniam, Domitillam, Euphrosynam, Theodoram, Potamiënâ, Theodoram, Anastasiam, & illa viginti millia Nicomediæ nocte Nascentis Christi in templo involvit. Stabat Mater tristissima in monte Atnâ. Hic ignis, hic gladius, ignis amoris, gladius doloris. Non enim crucifixum virum aspiciēbat, sed filium super omnem Job desformatum.

VII. Stabat, sed in medio marinorum fluctuum. In irato mari tot cruciatuum stabat inconcussa, solo Deo nixa, cui & gratias egit pro luctu tam copioso, quem ut certum favoris eximii argumentum agnovit. Stabat in Dei nutu & arbitrio consolidata, in unam Dei voluntatem, à quâ summum firmamenti ac virium habuit, inconniventes oculos reflexit. Hinc centies iterumque centies atque sexcenties suam divinæ voluntati sublingnans, O Deus, agebat, ô mi Deus, sicut vis. Anima illius divinæ voluntati sic conglutinata erat, ut si hos cruciatuus verbulo potuisset impedire, id sanè factura non fuisset, ut quæ sciverat, definito consilio & præscientiâ Dei, hæc omnia tam à filio quam à se toleranda. Filium quidem hæc Mater tenuissime amabat, superans omnium matrum amores, nihilominus honor Patris, & salus humanæ gentis erant ei chariora. Dei voluntas unica eam in omnibus ad tantos dolores perferendos erexit.

Sed objicias: Quomodo istud omne ad Dei voluntatem refertur, quod nequitia Judæorum, invidia Pontificum & Phariseorum erat? Rem verbo expediam; Nequitia humanæ voluntati divinæ nihil umquam potest obstruere. Filium in cruce mori Deus ab æterno voluit, ut illum Judæi crucifigerent, aut Romani, non imperavit, sed permisit, quos id flagitiosè sed voluntariè facturos esse prævidit. Hominem vertiginosum juxta præcipitium ambulante valde juverit, qui dextram porrigens dicit: Da manum, & in me manum respice. Ita Dei voluntas Matrem Virginem per hæc præcipitia salvam duxit. Si aliis matribus viæ tam præruptæ ac invidiæ fuissent calcandæ, si talia in filiis spectanda supplicia, centies cortuissent. In unam Dei voluntatem Virgo Mater respexit.

VIII. Stabat, constantiâ incredibili. Constantiam præsci pingebant in rupe stantem, allisis maris fluctibus, cum inscriptione, *Eadem sum semper*. Dei Mater stat hic in rupe, dolorum fluctibus undique illidentibus. Sed illa verè dixerit, *Eadem sum semper*. Filius meus ut latro comprehenditur; Annæ, Caiphæ, Pilato, Herodi sistitur, cæditur, ut mortis reus damnatur: *Eadem sum semper*. Flagellis discerpitur, spinis redimitur, Batabbæ postponitur, cruci addicitur: *Eadem sum semper*. Infami ligno affigitur, inter tormenta loquitur, clamans hæstâ confoditur, de ligno deponitur: *Eadem sum semper*. Verè fuit, numquam impatiens aut pusillanimis; constans semper & virtutis invicta Stabat. Quam patiens fuit hæc constantia, Christiani! quam nos longè aliter! quos ventulus levis dejicit, quos acerbior verbum turbat, quos obliquus oculus affligit, quos quævis injuriola lædit, quos paullo operosior labor ærnat, quos qualemque tædiolum humo affigit, quos omnis tristior

A eventus nimium quantum excruciat. Imò quotiescumque res non è sententiâ & voto succedunt, frangimur, succumbimus, prosternimur, jacemus modicis ærumnis victi. En Domini Matrem sub cruce filii in rupe stantem, *Eadem est semper*. Animum non despondit, nihil patientiæ aut constantiæ remisit, *semper eadem in summis doloribus*.

IX. Stabat, uti ad stare solet mater agrotanti filio, aut cum illi vena inciditur. Stabat, uti assistens Deo æterna Sapientia, *Quando, inquit, preparabat celos, aderam, quando cæcæ lege & gyro vallabat abyssos, quando æthera firmabat sursum, & librabat fontes aquarum; quando circumdabat mari terminum suum, & legem ponebat aquis, ne transirent fines suos; quando appendebat fundamenta terra*. En Mater filio in orbis restauratione ubique adest, cum in cruentâ cruce referatur cælum, cum ruinosi orbis fundamenta clavis quatuor firmaret, cum tartari abyssum terminis certis clauderet, cum summos mundi montes, volupratem, opes, honorem imponeret stateræ, & ad pondus suæ crucis libraret, Mater ei adstare, & juxta eum stabat.

X. Stabat, cum orbis pæne totus rueret. O qualis Mater, qualis virago ac herois! Gratiâ plena, beatissima est, etiam cum in summis doloribus est. Licebit, putem, querere: Et quomodo potuisti, ô Mater, spectare tam infanda? num oculi tui robustiores sunt aut ardentiores quam solis? hic oculos sibi ipse velavit, ne cogere tur sui Domini tam diros cruciatuus aspiceret, testatus orbem se imparem tam crudeli spectaculo; & tu, ô Mater, aperis tuos oculos, cum suos filius in morte claudit. Num homini crucifixo cognata mens è quam luna? hæc atrum syrma induit, & viam aviam ecurrit, ne conditorem tam dira patientem & morientem cerneat. Tu verò hujus viri Mater accurris, & tuis ipsa oculis spectas, qui sanguis tuus stillatim effluit. Expavit terra, & præ luctu contremuit: tu etiânum erecta stas, & filium inter tormenta summa expirantem contemplanis. Rumpuntur saxa, & fœdis vulneribus conciduntur; tu stas, & numeras filii vulnera; numquid cor tuum solidius est saxis?

XI. Stabat, audiebat, videbat talia, qualia nulla umquam mater. Si matrum omnium plangores colliguntur, pondo unicum erit ad hoc centumpondium. Jure merito Augustinus hunc luctum Virginis, immensitatem doloris nominat. Nunc igitur & in cælo hæc mater Mater audit & videt, quæ nullus vidit oculus, nulla auris audit.

Enimverò sic firma & fixa stabat, ut eam neque vita neque mors, neque creata res ulla, ab amore ac præsentia filii potuerint divellere, aut dejicere; stabat certè, neque enim eam truculentus Judæorum furor, nec barbaræ militum sævitiæ, nec summa plebis compressio, neque tor maledicæ linguæ, quæ illam telis undique impetebant, hoc statu movere potuerunt. Maledicta & execrationes mille audiebat; illa tamen stabat, longè fortior Apostolis, stabat tot inter molossos, qui unicum ipsius agnellum lacerarunt.

XII. Stabat adhuc filio jam mortuo. Diffluxere omnes, suam singuli domum repetivere: à cruce non abiit Virgo, sed divinæ bonitati fidebat ac providentiæ, à quâ speraverat mittendos in subsidium homines, qui in sua fide brachia, amanissimum illud crucis pondus deponerent.

§. VI. *Eadem uberius explentur.*

EN amaranthum nobilissimum, qui floribus autumnis deficientibus, si aquâ infusâ recreetur, ita revirescit, ut inde sæta hieme contexti possint. Herba est mirè formosa, & inde nomen sortita, carptu facilis, non flaccescit, ut aliæ, nec inarescit: ita Virgo virtutum omnium virore speciosissima, patiens, oblectandans, ad ipsam

